U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **M. O.**, zastoupená JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2012, č. j. 28 Az 26/2011 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 20. 4. 2012, č. j. 28 Az 26/2011 - 65, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 7. 2011, č. j. OAM-595/VL-18-ZA14-2009, kterým nebyla stěžovatelce udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítala, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že byla pronásledována za svůj politický názor. Opakovaně uvedla, že se obrátila s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány, avšak bez efektu. I v případě, že by tomu tak nebylo, neměla možnost domoci se ochrany, neboť jejímž zaměstnavatelem byl orgán arménské policie, který na ni vyvíjel v souvislosti s jejím politickým přesvědčením nátlak. Naopak je zřejmé, že arménské státní orgány pronásledování stěžovatelky nejen tolerovaly, ale samy vyvíjely. Podle stěžovatelky je její strach z návratu odůvodněný i z toho důvodu, že podle sdělení rodinných příslušníků žijících v Arménii se státní orgány o místo jejího současného pobytu zajímají. Nesrovnalosti ve svých ve výpovědích nepovažuje stěžovatelka za rozpory skutečné, protože se jednalo o postupné upřesňování a doplňování její výpovědi. Vytýkané nesrovnalosti nejsou natolik závažné, aby bylo možné mít za to, že azylový příběh stěžovatelky nemůže být odrazem skutečných událostí. Při pohovorech hrály důležitou

úlohu mimo jiné faktory jako psychický stav stěžovatelky v době pohovoru, který může odůvodnit popis některých událostí a způsobit, že výsledné informace vyzněly zkresleně či jinak, než jak je stěžovatelka ve skutečnosti mínila, neboť její vzpomínky na nepříjemné události, k nimž došlo v zemi původu, mohly výrazně ovlivnit schopnost si dostatečně přesně a úplně vybavit jednotlivé události. Ve vypjaté situaci obav z návratu mohlo dojít jak k pomýlení při líčení příběhu, tak k nepochopení dotazu pracovníků ministerstva. I přes závěr krajského soudu je stěžovatelka přesvědčena, že případné nesrovnalosti v jednotlivých výpovědích nemohou jít pouze k její tíži, neboť v době tlumočení znal pouze tlumočník význam jejích sdělení. Jediný skutečný rozpor (rozdílný popis postupu při řešení konfliktů) byl způsoben uvedenými faktory, které krajský soud nevzal vůbec v úvahu. Stěžovatelka rovněž namítala, že krajský soud nepřihlédl ke všem žalobním bodům a pouze uvedl zdroje, z nichž ministerstvo čerpalo, aniž by dostatečně zhodnotil, zda byl takový postup v daném případě dostatečný. Stěžovatelka je přesvědčena, že krajský soud měl přezkoumat všechny námitky i tehdy, pokud by nabyl přesvědčení, že jsou pouze obecné a nelze z nich zjistit, co konkrétně namítá, případně ji vyzvat k doplnění žaloby.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Kasační stížnost ve věcech azylu může být přijata k věcnému projednání jen tehdy, přesahuje-li vlastní zájmy stěžovatele a rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je „*...natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 41, dostupný na www.nssoud.cz). Takovým případem může být také situace, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, či hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Ve smyslu výše uvedených kritérií je nutno kasační stížnost hodnotit jako nepřijatelnou, neboť z jejího obsahu ani z dalších rozhodných skutečností zachycených ve správním a soudním spisu není patrné, že by jakkoli přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky. Všechny stěžovatelkou uplatněné námitky již byly v judikatuře Nejvyššího

správního soudu řešeny a postupy a právní názory krajského soudu nikterak nevybočují ze standardů ochrany práv již mnohokrát aprobovaných Nejvyšším správním soudem.

Krajský soud projednal žalobní námitky přezkoumatelným způsobem, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se řídil a z kterých skutečností při rozhodování vycházel. Srozumitelně zejména vysvětlil, proč je v dané věci zásadní posouzení důvěryhodnosti výpovědí stěžovatelky. Ta v žalobě konkrétněji namítala, že ve správním řízení mohly být ohledně situace v Arménii provedeny například výslechy dalších žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud však podrobně odůvodnil, proč byl postup ministerstva při zjišťování skutkového stavu v zemi původu a posuzování věrohodnosti tvrzení stěžovatelky správný. Nelze se ztotožnit s tvrzením stěžovatelky, že pouze uvedl zdroje, z nichž ministerstvo čerpalo. S podklady, ze kterých vycházelo ministerstvo při svém rozhodování, měla navíc stěžovatelka možnost se seznámit. Neuplatnila k nim žádnou námitku nebo návrh na jejich doplnění. Pokud dovozuje, že měla být vyzvána k doplnění žaloby, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud žalobní námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu projednal v té míře konkrétnosti či obecnosti, v níž je ve svých jednotlivých částech formulována. V tomto směru odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl k závěru, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je z výše uvedených důvodů nedůvodná.

Pokud jde o posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázce pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů i otázce věrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany se již ve své judikatuře opakovaně věnoval (k otázce pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů např. v rozsudcích ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67 nebo ze dne 27. 1. 2009, 2 Azs 91/2008 - 66, vše www.nssoud.cz; k otázce věrohodnosti žadatele např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 – 6, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63 nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, vše www.nssoud.cz) a že krajský soud se od této judikatury nijak neodchýlil.

Základem pro posouzení možnosti udělení azylu musí být dle výše uvedené judikatury věrohodná tvrzení žadatele o tom, že byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů či že mu takové pronásledování vzhledem k jeho dosavadnímu životnímu příběhu hrozí v budoucnu. V daném případě však nebylo možné vzhledem k nízké věrohodnosti výpovědi stěžovatelky shledat důvody pro udělení azylu.

K namítaným chybám v tlumočení Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 – 66, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl k závěru, že *„ani podle názoru zdejšího soudu nemůže v řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti stěžovatel účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o*

udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jejž si sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a kdy ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí – byť má k dispozici i jiné tlumočníky - konkrétní body, které byly přetlumočeny chybně. Tím získává jeho námitka vskutku zdání účelovosti a rozpory, které vyplývají ze srovnání pohovorů s ním vedených s obsahem žádosti o udělení mezinárodní ochrany, trvají a utvrzují spolu s dalšími skutečnostmi i Nejvyšší správní soud v přesvědčení, že nepřesvědčivost stěžovatelova příběhu a jeho jednotlivých tvrzení shledal žalovaný oprávněně." Tento závěr je součástí konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 20. 3. 2012, č. j. 8 Azs 5/2012 – 22, ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 – 238, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 31/2011 – 100, nebo ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 5/2011 – 77, všechna na www.nssoud.cz). Odůvodnění napadeného rozsudku není v rozporu s výše uvedenými závěry. Vedle toho navíc jakékoliv pochybnosti ohledně komunikace mezi stěžovatelkou a jejím tlumočníkem odstranil krajský soud, když ustanovil pro řízení o žalobě stejného tlumočníka a dal stěžovatelce možnost se vyjádřit jak k jeho osobě, tak i k průběhu tlumočení během řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu průběh pohovorů ani způsob, jakým stěžovatelka reagovala na vytýkané rozpory, nenasvědčuje tomu, že by je bylo možné vysvětlit pouze případnými nedorozuměními při tlumočení. Nejednalo se přitom o otázky, které by mohly více než jiné vyvolat vzpomínky na nepříjemné události. Šlo o členství v politických stranách a jejich název, období zahájení politické aktivity, jméno kandidáta, kterého stěžovatelka volila v prezidentských volbách či důvod prodlevy s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Námitku, že nesrovnalosti v jejích výpovědích byly způsobeny psychickým vypětím v době pohovoru, navíc stěžovatelka neuplatnila při pohovorech ani v žalobě a poprvé ji uvedla teprve v kasační stížnosti.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky obsažené v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto byla shledána nepřijatelnou a byla podle ust. § 104a s. ř. s. odmítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu